

Nr 10.

Av herr **Hedlund** i Östersund **m. fl.**, om årligt understöd åt förre banmästaren *E. N. Persson-Ångman*.

Förre banmästaren vid Västergötlands—Göteborgs järnvägar Erik Nikolaus Persson-Ångman, Skanderåsen — Jämtlands län — slutade utan rätt till pension sin tjänst såsom banmästare år 1938. Dessförinnan hade Persson-Ångman haft arbetsanställning — i vissa fall såsom förman — vid S. J. B. under cirka 16 år. Hans sammanlagda anställningstid i järnvägens tjänst uppgår sålunda till omkring 22 år. Eftersom den anställning, som Persson-Ångman innehaft före sin tjänst som banmästare, formellt icke kan räknas honom till godo vid prövning av hans ansökan om pension har kungl. järnvägsstyrelsen icke kunnat bifalla hans under år 1951 gjorda ansökan om pension.

Även om Persson-Ångman ej formellt kan göra anspråk på pension, tala likväl starka humanitära skäl för att han i någon form tillerkännes understöd från staten för de 22 år, han arbetat i järnvägens tjänst.

Persson-Ångman är född den 8 maj 1887 och sedan många år arbetsförmögen på grund av svårartad hjärtsjukdom. Han uppbär visserligen sedan 1945 folkpensioneringens sjukpension, men då han i övrigt saknar inkomst tryckes han av svåra försörjningsbekymmer.

Vi våga på grund av det anförda hemställa,

att riksdagen måtte tillerkänna förre banmästaren Erik Nikolaus Persson-Ångman ett årligt understöd med belopp, riksdagen finner skäligt.

Till vederbörande utskott överlämnas erforderliga handlingar.

Stockholm den 15 januari 1952.

Verner Hedlund.

Nils Jönsson,
Rossbol.

Lars Jonsson.

Sigfrid Jonsson.

Alg. Gunnarsson.

Helge Lindström.